

Manifest från Kommunistiska Internationals II Kongress

I. De internationella förhållandena efter Versaillesfreden.

Hela världens bourgeoisie tänker bedrövad på de gångna dagarna. Alla grundvalar för de utrikes- och inrikespolitiska förbindelserna äro kullkastade eller rubbade. "I morgon" svävar som ett hotande svart moln över utsugarnas värld. Det imperialistiska kriget förstörde slutgiltigt det gamla systemet med förbund och ömsesidiga säkerheter, vilket låg till grund för den internationella jämvikten och den väpnade freden. Versaillesfreden gav ingen ny jämvikt som ersättning.

Först måste Ryssland, därefter Österrike-Ungern och Tyskland avträda som handlande personer från världsteatern. De mäktigaste länderna, vilka intogo främsta platsen i världsfördelningssystemet, blevo nu själva tjuvarnes och rövarnas byte. För ententens segerrika kapitalism öppnade sig nu ett nytt oöverskådligt fält för kapitalistisk utsugning, ett fält som börjar omedelbart bakom Rhen, omfattar hela Central- och Ost-Europa och breder sig vidare över till Stilla Oceanen. Kan väl Syrien eller Kongo, Egypten eller Mexico uthärda någon som helst jämförelse med Rysslands stepper, skogar och berg och Tysklands kvalificerade arbetskraft? Segrarnas nya kolonialprogram bestämde sig själv: krossa arbetarrepubliken i Ryssland, röva de ryska råvarorna, tvinga tyska arbetare att med hjälp av tyskt kol bearbeta dem, använda de beväpnade tyska företagen som kontrollörer – för att till sitt förfogande få den färdiga produkten och med denna profiten. Programmet att organisera "Europa", som framkastades av den tyska imperialismen i dess högsta militära utvecklings ögonblick, övergick på efterträdaren – på den segerrika ententen. Om ententens ledande sätta det tyska rikets besegrade banditer på de anklagades bänk, så stå de i sanning inför en domstol av likadana förbrytare.

Men även i själva segrarnas läger finns det besegrade. Berusad av sin chauvinism och sin seger, som den vann för andra, känner sig Frankrikes bourgeoisie som Europas besegrare. I själva verket har Frankrike aldrig under hela sin existens befunnit sig i så slaviskt beroende av starkare stater (England och Nord-Amerika) som just nu. Frankrike föreskriver Belgien ett bestämt ekonomiskt och militärt program, förvandlar den svagare förbundne till en undertryckt provins, men gentemot England spelar Frankrike själv Belgiens roll, blott i en något större skala.

De engelska imperialisterna tillåta tid efter annan de franska ockrarna att själva styra inom de dem anvisade gränserna av kontinenten. De kasta på detta sätt konstlat den skarpaste förtrytelsen från de arbetande massorna i Europa och även i England från sig över på Frankrike. Det förblödda och förödda Frankrikes makt är av en bedräglig, ja nära nog löjlig karaktär, vilket också för varje dag som går börjar klarna i de franska social-patrioternas hjärnor.

Ännu mer föll Italiens världsbetydelse. Utan kol, utan bröd, utan råvaror, genom kriget fullständigt kastad ur den inre jämvikten, är Italiens bourgeoisie, bortsett från all personlig ond vilja, oduglig att fullt genomföra sin rätt till stöld och våldförande t. o. m. i de koloniala småbitar, som tillförts den av England.

Japan, sönderrivet av feodalt beslöjade kapitalistiska motsättningar, står inför den djupaste ekonomiska kris, som redan förstör dess imperialistiska anlopp, trots de goda internationella förutsättningarna därför.

Det kvarstår alltså blott två verkliga världsstater, det är England och Förenta staterna.

Den engelska imperialismen befriade sig från zarismens asiatiska medtävlarskap och från Tysklands fruktansvärt hotande konkurrens. Storbritanniens sjömakts nådde zenith. Den omfattar kontinenten genom de densamma underkastade folken. I det Storbritannien lägger sin hand på Finland, Estland och Litauen, tager det från Sverige och Norge den sista resten av självständighet och förvandlar Östersjön till ett engelskt vatten. Ingenting återstår för det i Nordsjön. Över Kaplandet, Egypten, Indien, Persien, Afganistan förvandlar det Indiska oceanen till ett engelskt hav. I det England behärskar oceanen, kontrollerar det fastlandet. Dess världsomfattande roll begränsas av den amerikanska dollarrepubliken och den ryska rådsrepubliken.

Världskriget kastade slutgiltigt Förenta Staterna ur deras kontinentala konservatism. Den nationella kapitalismens mest utpräglade flygels program "Amerika åt amerikanerna" (Monroedoktrinen), avlöstes av imperialismens program: "hela världen åt amerikanerna". Från handels-, industri- och börsförtjänster på kriget, från den neutrala profitjakten på bekostnad av det europeiska blodet, övergick Amerika till att inblanda sig i kriget, spelade en avgörande roll vid krossandet av Tyskland och stack sina fingrar in i alla den europeiska och världspolitikens frågor.

Under flaggan "Folkförbundet" gjorde Förenta Staterna försöket, utnyttjande sina erfarenheter från andra sidan oceanen med det federativa förenandet av olika stammars stora befolkningsmassor, att också spänna Europas och andra världsdelars folk för sin gyllene triumfvagn och prägla den in under Washingtonregeringens tryck. Folkförbundet skulle egentligen bli en världsmonopolfirma "Yanke and Co."

Förenta staternas president, den store profeten med de innehållslösa fraserna, steg ner från berget Sinai med sina 14 punkter i händerna för att erövra Europa. Bourgeoisens börsmän, ministrar och affärsmän blevo ej en enda minut vilseledda över den nya uppfinningens betydelse, däremot föll de europeiska "socialisterna" i ett tillstånd av religiös hänryckning och dansande som kung David kring Wilsons heliga förbundsark.

När man övergick till de praktiska frågorna blev det klart för den amerikanske aposteln, att trots den utmärkta dollarkursen den första platsen på de alla folk förenande och skiljande sjövägarna precis som tidigare tillhör Storbritannien, ty det har en starkare flotta, en längre kabel och äldre erfarenhet i världsutplundring. Dessutom stötte Wilson på sin väg på sovjetrepubliken och på kommunismen. Den kränkte amerikanske Messias tog farväl av Folkförbundet, som England förvandlade till ett av sina diplomatiska kanslier och vände Europa ryggen.

Det vore dock barnsligt att antaga, att den av England vid det första angreppet tillbakaslagna amerikanska imperialismen, skall inkapsla sig i Monroedoktrinen skal. Nej, Förenta staterna, vilka fortsätta att alltmera våldsamt underkasta sig den amerikanska kontinenten, som, förvandla Central- och Syd-Amerikas länder till kolonier, ha för avsikt att genom bägge sina ledande partier, demokraterna och republikanerna som motvikt till det engelska Folkförbundet bilda sitt eget förbund, d. v. s. ett förbund med Nordamerika som världssystemets centrum. För att börja med saken på det rätta sättet, ha de för avsikt att under loppet av de närmaste 3-5 åren utbygga sin flotta till att bli mäktigare än den engelska. Därmed ställes det imperialistiska England inför frågan: Vara eller icke vara. Parallell med dessa bägge giganter vansinniga konkurrens på skeppsbyggnadsområdet löper den ej mindre tokiga kampen om petroleum.

Frankrike, som hade trott sig få spela rollen av skiljedomare mellan England och Förenta staterna, såg sig indragen som en andra rangs drabant i den storbritanniska planetbanan, fann i Folkförbundet en outhärdlig tygel och hoppas nu finna en utväg genom utvecklingen av antagonismen mellan England och Nordamerika.

Så arbeta väldiga krafter på förberedelserna till en ny världstvekamp.

Det under kriget uppställda programmet om befriandet av de små folken ledde till ett fullständigt krossande och förslavande av de segerrika likasåväl som de besegrade balkanfolken och till balkanisering av en betydande del av Europa. De imperialistiska intressena prässade segrarna till att avskilja enskilda små nationalstater av de av de besegrade stormakternas områden. Här är ej ens i avlägsnaste mån tal om den så kallade nationella principen: Imperialismen består i att övervinna de nationella skrankorna, t. o. m. stormakternas. De nya borgerliga småstaterna är blott imperialismens biprodukter. Imperialismen visade sig som ett tillfälligt stöd åt en räcka små nationalstater, som öppet undertrycker eller officiellt protogeras, men i verkligheten äro vasaller: Österrike, Ungern, Polen, Sydslavien, Böhmen, Finland, Estland, Lettland, Litauen, Armenien, Grusien och andra. Den härskar över den med bankernas, järnvägarnas och kolmonopolens tillhjälp och dömer den till outhärdliga ekonomiska och materiella svårigheter, ändlösa konflikter och blodiga tvister.

Vilken underbar historiens ironi är ej det faktum, att Polens återupprättande, som hört till den revolutionära demokratiens program och till den internationella arbetarrörelsens första uppträdande, förverkligades av imperialismen, för att motarbeta revolutionen, och att detta ”demokratiska Polen”, vars förkämpar dogo på alla barrikader i Europa, nu spelar rollen av det mest smutsiga och blodiga verktyg i det engelskfranska bandets rövarhänder mot proletarietets första republik.

Vid sidan om Polen lämnar det ”demokratiska” Tjecko-Slovakien, som har sålt sig åt det franska kapitalet, vitgardistiska avdelningar mot Sovjet-Ryssland och Sovjet-Ungern.

Det ungerska proletarietets hjältemodiga försök att ur Mellan-Europas statliga och ekonomiska kaos bana väg för Sovjet-federationen – den enda vägen till räddning – slogs ner av den förenade kapitalistiska reaktionen vid en tidpunkt, då det av sina partier bedragna proletariet i Europas starkaste stater även visade ur kraft att fylla sin plikt mot det socialistiska Ungern och mot sig självt.

Budapestsovjetregeringen störtades under medverkan av socialförrädarna, vilka å sin sida efter att ha haft makten tre och en halv dag, kastades åt sidan av de tygellösa kontra-revolutionära banden, vars blodiga förbrytelser överträffa till och med Koltjaks, Denikins, Wrangels och andra ententens agenters. Men även det för en tid undertryckta Sovjet-Ungern lyser Mellan-Europas slavar som en fyrbåk.

Det turkiska folket vill ej foga sig i den skurkaktiga fred som förtryckarna i London utarbetat. För att förverkliga villkoren har England beväpnat Grekland och hetsat det mot Turkiet. Därmed överlämnas Balkanhalvöarna och Främre Asien, turkar såväl som greker, till fullständig förstörelse och ömsesidig tillintetgörelse.

I ententens kamp mot Turkiet spelade Armenien samma programroll som Belgien i kampen mot Tyskland, som Serbien i kampen mot Österrike-Ungern. Efter det att Armenien upprättats – utan gränser och utan existensmöjligheter – gav Wilson avkall på överhögheten (mandatärskapet) över Armenien, som Folkförbundet bjöd honom: Dess jord ger varken petroleum eller platina. Det ”befriade” Armenien är nu mindre skyddat än tidigare.

Nästan envar av de nu bildade nationella staterna har sin irridenta, d. v. s. sina inre nationella motsättningar.

Samtidigt nådde den nationella kampen inom de segrande ländernas besittningar sin högsta spänning. Den engelska bourgeoisin, som vill spela förmyndare för folken från fyra världsdelar, visar sig oduglig att lösa den inpå näsan liggande irländska frågan.

Ännu mera hotande står nationalitetsfrågan i kolonierna: Egypten, Indien och Persien skaka av uppror. Av Amerika och Europas ledande proletärer tillägna sig koloniernas arbetare lösen om Sovjetfederation.

Det officiella, statliga, nationella, civiliserade, borgerliga Europa liknar i det tillstånd, i vilket det framgått ur kriget och Versailles-freden, ett dårhus. De konstlat splittrade små staterna, som ekonomiskt kvävas av sina gränser, sönderslita varandra och föra krig om hamnar, provinser och värdelösa småstäder. De söka protektion hos stormakterna, vars motsättningar växa dag från dag. Italien står fientligt stämt mot Frankrike och är böjt för att understödja Tyskland mot Frankrike, om Tyskland vore i stånd till att höja huvudet. Frankrike är förgiftat av avundsjuka på England och är berett, för att erhålla sina räntor, att på nytt antända Europa i alla fyra hörnen. England håller med Frankrikes tillhjälp Europa i ett tillstånd av kaotisk kraftförlust och får därigenom handlingsfrihet till världsoperationer, som äro riktade mot Amerika. Förenta staterna tillåter Japan att bita sig fast i Ost-Sibirien, för att till samma tid till år 1925 försäkra sig om övervikten över den engelska flottan, om nämligen icke England beslutar sig för att dessförinnan mäta sina krafter med dem.

Den franska bourgeoisiens militärorakel, general Foch, omtalar att det kommande kriget börjar med de tekniska medel med vilka de förgångna slutade, d. v. s. med aeroplan och tanks, med maskingevär och automatiska gevär i stället för handvapen, med granater i stället för bajonetter – ett uttalande som ligger helt på linje med den bild av världsförhållandena som ovan givits.

Europas, Amerikas, Asiens, Afrikas och Australiens arbetare och bönder! Ni ha offrat 10 millioner i döda, 20 millioner i sårade och krymplingar! Nu veta Ni åtminstone vad Ni fått för dessa offer!

II. Det ekonomiska läget.

Under tiden fortsätter mänsklighetens ödeläggelse.

Kriget förstörde de världsekonomiska förbindelser, vars utveckling var en kapitalismens viktigaste vinster. Från 1914 voro England, Frankrike och Italien avskurna från Central-Europa och den närmaste Östern, från 1917 från Ryssland.

Under loppet av några krigsår förstördes allt det som skapats under en följd av generationer, och allt det mänskliga arbetet, som tidigare utträttats på dessa områden, minskades till ett minimum. Där det hade varit nödvändigt att ge de förhandenvarande förråden av råvaror formen av färdiga varor, förvandlades dessa i stället huvudsakligen i vapen och förstörelsemedel.

På de viktiga ekonomiska områden, där människan går till omedelbar kamp mot naturens karghet och motstånd, där den avtvingar jordens inre råmaterial och olika bränsstoff, har arbetet efter hand minskats alltmer. Ententens seger och Versaillesfreden ha ej stoppat det ekonomiska förfallet och den ekonomiska förstörelsen, utan blott ändrat det yttre av dess former och vägar. Sovjet-Rysslands blockad och borgarekrigets konstlade uppflammande i dess fruktbara randgebit har tillfogat och tillfogar fortfarande hela mänsklighetens välstånd oerhörda skador. Med minsta tekniska understöd kunde Ryssland, vilket Internationalen understryker inför hela världen, tack vare samhällshushållningens rådsform, lämna Europa två eller tre gånger så mycket näringsmedel och råmaterial som det tsaristiska systemet gjorde. I stället tvingar den fransk-engelska imperialismen arbetarrepubliken att använda alla krafter för sitt försvar. För att beröva de ryska bönderna petroleum höll England Baku i sina klor, ehuru det för sitt eget behov blott kan utföra en försvinnande liten del av vad som utvinnes. Det rika stenkolsområdet vid Don förstördes samtidigt av ententens vitgardistiska band. De

franska instruktörerna och sappörerna ha ej utträtt litet för att förstöra ryska broar och järnvägar. Japan utplundrar och ödelägger för närvarande Ost-Sibirien.

Verkningarna av den tyska tekniken och av det tyska arbetets höga produktivitet, dessa viktiga faktorer vid världshushållningens förnyelse, upphävas ännu mer efter Versaillesfreden än under krigstiden. Ententen står inför olösliga motsättningar. För att framtvunga betalningar, måste man skaffa arbetsmöjlighet, vilket åter förutsätter existensmöjlighet. Att skaffa det krossade, sönderstyckade, utarmade Tyskland existensmöjlighet det är emellertid liktydigt med att ge det möjlighet till motstånd. Fochs politik dikteras av ångesten för den tyska revanschen: det militära skruvstädets oupphörliga tillskrivande för att hindra Tysklands pånyttfödelse. Överallt är behov, överallt är brist. Ej blott den tyska utan även, den franska och engelska handelsbalansen visar en starkt passiv karaktär. Den franska statsskulden har stigit till 300 milliarder francs, varvid, enligt bekräftelse av den reaktionäre franske senatoren Gaudin de Villaine, två tredjedelar av denna summa äro att hänföra till ödeläggelse, tjuverier och rofferier.

De i Frankrike för återställandet av de genom kriget förstörda områdena gjorda arbetena är som droppar i förödelsens hav. Bristen på bränsle, råmaterial och arbetskraft bilda oöverstigliga hinder.

Frankrike behöver guld, det behöver kol. Pekande på militärkyrkogårdarnas otaliga offer kräver den franska bourgeoisin sina procent. Tyskland skall betala. General Foch har ännu svartingar nog att besätta tyska städer. Ryssland skall betala. För att tvinga det ryska folket till att betala, utger den franska regeringen till Rysslands ödeläggelse milliarder, som samlats för att återuppbygga Frankrike.

Den internationella finansöverenskommelse, som skulle lätta på Frankrikes skattebördor genom ett mer eller mindre fullständigt annullerande av krigsskulderna, ingicks aldrig: Förenta Staterna visade ej den ringaste lust att skänka Europa 10 milliarder Pund St.

Tryckningen av pappermynt antar ett allt större omfång. Vid samma tidpunkt, då i Ryssland pappersmyntens ökning och värdeminskning genom den samtida utvecklingen av produkternas allmänna, planmässiga fördelning och den oavbrutet växande naturalisationen av arbetslönen blott betyder penninghandels-hushållningens utdöende, visar anhopningen av de väldiga massorna tryckta pappersmynt i de kapitalistiska staterna på en fördjupning av deras samhälls-ekonomiska kaos och deras oundvikliga sammanbrott.

Ententens konferens reser från en plats till en annan, söker kraft i alla europeiska kurorter. Alla kräva det utgjutna blodets räntor. Denna vallfärdande börs av lik, som var 14 dag på nytt löser frågan, om Frankrike skall ha 50 eller 55 procent av den kontribution, som Tyskland ej kan betala, bildar kronan på den utlovade "Europas organisering".

Kriget har drivit kapitalismens utveckling till sin spets. Det regelbundna utprässandet av mervärdet i produktionsprocessen, grundvalen för den ekonomiska profiten, synes vara den allernödvändigaste sysselsättningen för herrar borgare, vilka vant sig vid att på ett par dagar genom spekulation, internationellt röveri fördubbla, ja tiodubbla sitt kapital.

Herr Bourgeois har kastat bort några fördomar, som voro honom till hinder, och förvärvat några färdigheter, som han inte hade. Kriget lärde honom hungerblockaden mot hela länder, luftbombardemangen och nerbrännandet av städer och byar, ett ändamålsenligt utbredande av kolerabaciller, sändandet av dynamit i diplomatkoffertar, efterapandet av motståndarnas sedlar, bestickelser, spioneri och smuglerier i en dittills okänd omfattning. Det i kriget antagna sederna blevo även efter fredsslutet gällande för handeln. De stora handelsoperationerna flyta för närvarande tillsammans med staternas verksamhet, och dessa uppträda som världsrovareband, utrustade med alla våldsmedel.

Ju mera produktionen utvecklar sig i världsskala, desto vildare och vansinnigare bli metoderna för att tillägna sig mervärdet. Röva! Det är den kapitalistiska politikens sista ord, som avlöst talet om frihandel och tullskydd. De rumäniska ödeläggarnas överfall på Ungern, varifrån de bortförde lokomotiv och ädelstenar, är symbolen för Lloyd Georges och Millerands ekonomiska filosofi. I sin inre samhällshushållningspolitik svänger bourgeoisin mellan ett program om vittgående nationaliseringar, reguleringar och kontroll å ena sidan och protesterna mot det under kriget uppkomna statliga ingripandet å den andra. Det franska parlamentet är förtjust i cirkelns kvadratur: bildandet av det ”enhetliga kommandot” för republikens järnvägslinjer, utan att kränka järnvägsbolagens privatkapitalistiska intressen. Samtidigt för Frankrikes kapitalistiska press en väldig kamp mot den allt uppslukande staten, som förkväver det privata initiativet. De genom staten under kriget ruinerade järnvägarna i Amerika visade bilden av ett ännu tröstlösare tillstånd sedan den statliga kontrollen borttagits. Trots detta lovar i detta ögonblick det republikanska partiet i sitt valprogram, att befria det ekonomiska livet från statens inblandning i detsamma. Ledaren för de amerikanska trade-unionisterna, Samuel Gompers, kapitalets gamle bandhund, leder kampen mot nationaliseringen av järnvägarna, som reformismens dummerjösar och charlataner i Amerika. Frankrike och andra länder kräva som något universalläkemedel. I själva verket arbeta dessa statens små våldsamma ingrepp i det ekonomiska livet blott i spekulationens intresse och medföra ännu större kaos i den kapitalistiska hushållningens förfallsepok. Överlämnandet av produktionens och transportsväsendets viktigaste grenar från de enskilda trusternas händer till ”nationen”, d. v. s. den borgerliga staten, den mäktigaste och mest rovriddaraktiga av alla truster, betyder ej att avlägsna det onda utan att göra det mer allmänt. Prisfallet och valutans förbättring äro blott ytliga och övergående företeelser som ej avlägsne ödeläggelsen. Prisfluktuationerna upphäva ej de grundläggande fakta: brist på råvaror och arbetsproduktivitetens sänkning. De det förfärliga kriget överlevande arbetaremassorna äro ur stånd att arbeta i det tidigare tempot under de tidigare betingelserna. Den på få timmar fullföljda tillintetgörelsen av så stora värden, som det kostat år att skapa, det fräcka spelet med milliarder i händerna på en liten finanslick, som stiger alltjämt högre på ruinerna och spillrorna – dessa historiens objektiva lärdomar äro litet ägnade att upprätthålla hos arbetarklassen lönearbetets automatiska disciplin. Borgerliga samhällsteoretici och publicister tala om en ”våg av lättja”, som går till Europa och förstör den ekonomiska framtiden. Företagarna söka avhjälpa den, i det de ge de kvalificerade arbetarna vissa privilegier. Fåfängt kärleksbevis! För arbetsproduktiviteten pånyttfödelse och vidare höjande måste arbetarklassen ha visshet, att varje hammarslag höjer dess eget välstånd och bildningsnivå och ej mer utsätter den för faran av ett nytt löneslaveri. Denna visshet kan blott den sociala revolutionen ge.

Livsmedelsprisernas stegring visar sig vara den mäktigaste faktorn att väcka den revolutionära rörelsen i alla land. Frankrikes, Italiens, Tysklands och andra länders bourgeoisier försöker genom små allmosor att lindra dyrtidens nöd och förhindra strejkernas tillväxt. För att utbetala till agrarerna en del av den vinst arbetskraften ger, ger sig den skuldsatta staten in i direkta spekulationer; den besjäl sig själv för att uppskjuta upplösningens timma. Även om vissa delar av arbetarklassen lever bättre nu än före kriget, så står detta ej i något som helst sammanhang med det verkliga ekonomiska tillståndet i de kapitalistiska länderna. Detta övergående resultat uppnås genom dragandel av samvetslösa lån på framtiden, som med alla sina katastrofala brister och umbäranden närmar sig.

Men Förenta Staterna? ”Amerika är människoslåktets förhoppning” – genom herr Millerands mun återupprepar franska bourgeoisin Turgots fras i hopp om att befrias från sina skulder, som den emellertid själv ej befriar någon från. Men Förenta staterna äro ej i stånd att leda Europa ur den ekonomiska återvändsgränd. Under de sista sex åren ha också de uttömt sina råvaruförråd.

Den amerikanska kapitalismens anpassning efter världskrigets anspråk förminskade dess industriella grundval. Utvandringen från Europa avstannade och ur den amerikanska industrin flöt bort flera hundra tusenden tyskar, italienare, polacker, serber, som dels mobiliserades, dels genom chimären av ett åter tillgängligt fädernesland drogos över till Europa. Bristen på råvaror och arbetskraft framkallar i U. S. A. en svår ekonomisk kris, som å sin sida ger möjlighet för att det amerikanska proletariatet inträder i ett nytt revolutionärt skede. Amerika ”europeiseras” raskt.

Från följderna av det sista kriget och blockaden skonades icke ens de neutrala länderna: liksom en vätska i sammanhängande rör står lika högt, så står samhällshushållningen i de med varandra förbundna kapitalistiska staterna, de stora och små, stridande och neutrala, segrande och besegrade på en och samma höjd – nödens, hungerns och utdöendets.

Schweiz lever ur hand i mun och varje oförutsedd händelse hotar att bringa det ur jämvikten. I Skandinavien löser ej den väldiga guld tillströmningen livsmedelsproblemet. Kol måste med hatten i hand tiggas styckvis från England. Trots Europas hunger genomlever fiskeriet en hittills okänd kris.

Bourgeoisin räknar fast på lantbruket. Dess samhällsteoretici konstatera, att bondeklassens välstånd ökats utomordentligt. Detta är en illusion. Mycket riktigt – bönderna, som förde sina produkter till torgen, hade i alla länder under krigstiden mer eller mindre goda dagar. De sålde sina produkter till höga priser och betalade med billiga pengar sina skulder, som de hade åsamkat sig i tider, då pengarna voro dyra. Däri består deras vinst. Men deras egendomar har under kriget gått tillbaka och utblottats. Det fattas dem industriella produkter och dessa stego i samma mån som pengarna blevo billigare. Statens krav (med skatter etc.) blevo allt större och hotade att föra bonden bort från både produkterna och gården. Så råkade småbönderna efter en period av höjt välstånd i ännu olidligare svårigheter. Deras otillfredsställelse med krigets händelser kommer alltmer att växa och, som stående här, förbereder de åt bourgeoisie icke få oangenäma överraskningar.

Europas ekonomiska återuppbyggande, som dess ministrar tala om, är en lögn. Europa går under och med det hela världen.

På kapitalismens grundval ges ingen räddning. Imperialismens politik för ej till nödens avlägsnande utan till dess skärpande genom utplundringen av de existerande förråden.

Bränsle- och råmaterialsfrågorna äro internationella frågor, som blott kunna lösas på grundval av en planmässig, allmän socialistisk produktion.

Man måste annullera statsskulderna, man måste befria arbetet och dess frukter från de oerhörda skatterna till världsplutokratien. Man måste störta plutokratien. Man måste avlägsna staternas gränser. Ententeimperialismens högsta ekonomiska råd måste lämna plats åt världsproletariatets översta ekonomiska råd för centraliserat utnyttjande av alla ekonomiska källor.

Man måste döda imperialismen, så att människosläktet kan fortleva.

III. Den borgerliga samhällsordningen efter kriget,

De besuttna klasserna koncentrera alla sina krafter på två frågor: att försvara sin plats i den internationella kampen och att hindra proletariatet att bli herre i landet. I dessa uppgifter ha bourgeoisins gamla politiska grupperingar förbrukat sina krafter. Icke blott i Ryssland, där alla de härskande i den avgörande stridsperioden gjorde kadettpartiets fana till sin i kampen mot arbetarnas och böndernas revolution, utan även i länder med en äldre och högre politisk kultur ha de gamla programmen, som skilde de olika skikten inom bourgeoisien, redan före proletariatets revolutionära anfall, spårlöst försvunnit.

Lloyd George uppträder som härold för en sammanslutning mellan konservativa, unionister och liberaler till gemensam strid mot arbetarklassens uppåtsträvande makt. Överst i toppen ställer den gamle demagogen kyrkans välsignelse såsom den elektriska centralstation som med sin ström likformigt förser samtliga partier inom de besuttna klasserna.

I Frankrike betraktas antiklerikalismens för icke så länge sedan ännu mycket livaktiga epok som ett spöke från tiden före syndafloden. Radikalerna, rojalisterna och katolikerna bilda nu ett den nationella ordningens block mot proletariats resning. Franska regeringen räcker hela handen åt reaktionen samtidigt som den stödjer Wrangel och återupptager de diplomatiska förbindelserna med Vatikanen.

Neutralitetsanhängaren och tyskvännen Giolitti övertager regeringen i Italien i egenskap av gemensam ledare för interventions- och neutralitetsivrarna, klerikalerna och mazzinisterna. Han är redo att giva efter i utrikes- och inrikespolitiska frågor av underordnad betydelse för att kunna rikta ett så mycket skoningslösare dråpslag mot de revolutionära proletärens angrepp i städerna och på landsbygden. Med rätta betraktar sig Giolittis regering som den italienska bourgeoisies sista verkliga stöd.

Alla tyska regeringars och regeringspartiers politik alltsedan Hohenzollernarnas störtande har gått ut på att tillsammans med de härskande klasserna inom ententen skapa en hatets atmosfär mot bolsjevismen, d. v. s. mot den sociala revolutionen.

Under det den engelsk-franske Shylock i allt vidare raseri stryper det tyska folket, tigger den tyska bourgeoisien utan partiåtskillnad sin fiende om att släppa efter på snaran så mycket, att den med egna händer kan få strypa det tyska proletariats främst marscherande kämpar. Däri kulminera de då och då förekommande överläggningarna och konventionerna om avrustningen.

Amerika har gränsen mellan republikaner och demokrater fullständigt utplånats. Dessa mäktiga politiska organisationer av exploatörer, vilka hittills haft sin synvidd begränsad till de amerikanska förhållandenas krets, lade i dagen sin fullkomliga inkompetens så snart den amerikanska bourgeoisien trädde fram på arenan för rofferiet i världsomfattande skala.

Aldrig hittills ha enstaka ledares och klickars intriger – såväl inom oppositionen som inom regeringarna – utmärkt sig för så cynisk öppenhet som nu. Men samtidigt bilda alla ledare, klickar och borgerliga partier en gemensam front mot det revolutionära proletariats.

Under det de socialistiska dumbommarna fortsätta med att framställa demokratiens väg i motsats till diktaturens våldsväg, nedtrampas och tillintetgöras demokratiens sista rester i världens alla stater.

Efter kriget, i vilket folkrepresentationerna spelat rollen av maktlösa men larmande patriotiska underlag för de härskande imperialistiska klickarna, sjönko parlamenten ned i ett tillstånd av fullständig maktlöshet. Alla allvarliga frågor avgöras utanför parlamenten. Däri ändras intet genom den iögonfallande utvidgning av parlamentens rättigheter, som de imperialistiska jonglörerna så högtidligt proklamerat i Italien och andra länder. De faktiska härskarna och ledarna av staternas öden – sådana som lord Rothschild och lord White, Morgan och Rockefeller, Snyder och Dusber, Hugo Stinnes och Felix Deutsch, Rizello och Agueli, guld-, kol-, petroleum- och metallkungarna – äro i verksamhet bakom kulisserna och sända ombud av andra klass in i parlamenten för att främja deras strävanden. Det franska parlamentet, som är värst vanryktat för sin lögnaktiga retorik och cyniska besticklighet, får, sedan det roat sig med proceduren att i upprepade läsningar antaga betydelselösa lagförslag, plötsligt erfara att en summa på fyra milliarder, som det hade avsett för de ödelagda områdena i Frankrike, av Clemenceau förbrukats för helt andra ändamål, huvudsakligen till att ytterligare ödelägga ryska områden.

Det överväldigande flertalet medlemmar av det skenbart allsmäktiga engelska parlamentet veta icke mycket mera om Lloyd Georges och Curzons verkliga avsikter beträffande Sovjetryssland och till och med Frankrike än vilken gammal indisk kvinna som helst i någon av Bengalens byar.

I Förenta staterna är parlamentet en kör, som lyder presidenten eller sorlar sitt bifall mot honom, som i sin ordning endast är en valmaskinens hävstång, d. v. s. trusternas politiska apparat – och det till och med i ojämförligt högre grad nu efter kriget än förut.

Den senkomna tyska parlamentarismen, som för tidigt framföddes av den borgerliga revolutionen, vilken å sin sida är ett för tidigt barn av historien, lider redan i sitt spädaste stadium av ålderdomssvaghetens alla symtom. Den Ebertska republikens riksdag, ”den mest demokratiska riksdag i världen”, är icke blott maktlös inför en rörelse av marskalk Fochs hand utan även inför de börsmanövrer, som igångsätts av dess magnater av Stinnes’ kategori och slutligen även inför officersklickarnas militära sammansvärjningar. Den tyska parlamentariska demokratin är ett tomrum mellan två diktaturer.

I själva bourgeoisieens sammansättning försiggingo under kriget djupt ingripande förändringar. På grundvalen av det nödläge, i vilket hela världen råkat, tog kapitalets koncentration med ens ett stort steg framåt. I förgrunden träda handelshus, som förut avgjort stått i skuggan. Solidaritet och säkerhet, böjelse för ”förståndiga” kompromisser samt iakttagandet av en viss yttre anständighet såväl vid exploaterandet som vid njutandet av dess frukter – allt detta bortspolades av den imperialistiska översvämningens vågor.

Nya förmögna personer trängde sig i förgrunden: krigsleverantörer, vidriga spekulanter, uppkomlingar, internationella äventyrare, smugglare och förbrytare i biljanter, och allsköns praktälskande slödder, som äro redo till de grövsta handlingar mot proletärrevolutionen, som icke kan ge dem själva annat än den strypande snaran.

Den nu rådande ordningen såsom de rikas herravälde står i all sin nakenhet framför massorna. I Amerika, Frankrike och England är man förslöad genom lyxen efter kriget. Det av internationella patriotiska parasiter överfulla Paris liknar enligt tidningen Le Temps’ ord ett Babylon före katastrofen.

Efter denna borgarklass anpassar sig politiken, rättskipningen, pressen, konsten och kyrkan. Alla hämmande skrankor äro nedbrutna. Wilson, Clemenceau, Millerand, Lloyd George, Churchill – ingen ryggar tillbaka ens för det fräckaste bedrägeri, den grövsta lögn. Lugnt skrida de till nya förbrytardåd, när de överbevisas om sin ärelöshet. De klassiska reglerna i den gamle Macchiavellis politiska ränkspel äro oskyldiga aforismer av en dumbom från landet i jämförelse med de grundsatser, som de nu sittande borgerliga regeringarna låta leda sig av.

Rättskipningen, som förr av demokratin övertäcktes med glitterguld for att dess borgerliga karaktär skulle döljas, har nu öppet blivit ett organ för andra klassers smädande och för kontrarevolutionär provokation. Den tredje republikens domare frikände Jaurés’ mördare utan att blinka. Domstolarna i Tyskland, detta land som utropat sig till en ”socialistisk republik”, ha uppmuntrat Liebknechts, Rosa Luxemburgs och andra proletärmartyrers mördare till fortsatta dåd. Den borgerliga demokratiens tribunaler ha förvandlat sig till organ för det högtidliga legaliserandet av den vita terrorns alla förbrytelser.

Den borgerliga pressen bär öppet falhetens stämpel som ett fabriksmärke på sin panna. Världsbourgeoisins ledande tidningar äro väldiga fabriker för lögn, förtal och andlig förgiftning.

Bourgeoisien stämningar växla lika nervöst som marknadspriserna. Under de första månaderna efter krigets slut gick den internationella bourgeoisien, särskilt den franska, omkring i feberaktig rädsla för den framträngande kommunismen. Den överhängande farans vidd mätte den efter omfattningen av de förbrytelser, den begått. Det första anloppet lyckades den emellertid uthärda. Den Andra Internationalens socialistpartier och fackförbund, vilka voro fastkedjade vid bourgeoisien genom gemensam skuld, gjorde den den sista tjänsten genom att taga emot de arbetande massornas första rasande slag. För priset av den Andra Internationalens fullständiga sammanstörtande fick bourgeoisien ett uppskov. De av Clemenceau genomförda kontrarevolutionära parlamentsvalen, några månader av osäker jämvikt samt slutligen motgångarna för majstrejken voro nog för att i den franska bourgeoisien ingjuta tron på orubbligheten av dess välde. Dess klasshögfärd blev lika stor som dess fruktan förut varit.

Hotelsen har blivit bourgeoisien enda argument. Den tror icke på fraser utan fordrar häktningar, utvisningar, konfiskeringar och arkebuseringar. De borgerliga ministrarna och parlamentarikerna söka imponera genom att spela järnhårda. Lloyd George råder helt torrt de tyska ministrarna att efter Frankrikes exempel från 1871 helt enkelt skjuta ned kommunisterna. Vilken tredje klass ämbetsman som helst kan räkna på kammarens stormande bifall om hans torftiga framställning slutar med ett hot mot arbetarna.

I en tid då den officiella statsapparaten allt mera öppet ombildar sig till en organisation för de arbetande klassernas blodiga undertryckande, bildas samtidigt och handla på dess befallning och efter dess vilja ett flertal motrevolutionära organisationer av privat natur, som äro avsedda för det våldsamma sprängandet av strejker, för provocerande handlingar, spionberättelser, tillintetgörandet av revolutionära organisationer, upplösandet av kommunistiska möten, pogromer och mordbrandsanläggningar, mord på revolutionära ledare och andra liknande åtgärder till privategendomens och demokratiens skydd.

Storgodsägarnas och storborgarnas avkomlingar, småborgare som kommit på villospår samt alla möjliga deklasserade element, däribland främst de borgerliga och adliga emigranterna från Sovjetryssland, utgöra de outtömliga reserverna för kontrarevolutionens frivilliga avdelningar. I spetsen för dem står den ur det imperialistiska krigets skola framgångsrika officerskåren. Omkring 20,000 yrkesofficerare ur Hohenzollrarnas armé har, särskilt efter Kapps och Lüttwitz' kupp, bildat en fast motrevolutionär kärna, som den tyska demokratin icke har kraft att upplösa utan som endast kan krossas av proletärdiktaturens hammare. Denna centraliserade organisation av den gamla regimens terrorister kompletteras av stora frikårer på junkrarnas gods.

I Förenta Staterna bilda sådana sammanslutningar som Förbundet för nationens säkerhet (National Security League) och Frihetsriddarna (Knights of Liberty) kapitalets stormbataljoner, i vilkas yttersta flank äkta rövarband operera i form av spionageagenturer (Detective agencies).

I Frankrike representerar Medborgarligan (Ligue civique) en ansedd organisation av strejkbrytare, under det samtidigt den reformistiska landsorganisationen förklarats fågelfri.

Det vita Ungerns officershorder, som bestå vid sidan av den av England understödda regeringen av kontrarevolutionära bödlar, har visat hela världens proletariat hur den civilisation och den humanitet se ut, som av Wilson och Lloyd George uppställts mot sovjetmakten och det revolutionära våldet.

Finlands, Grusiens, Estlands och Lettlands "demokratiska" regeringar uttömma sina krafter under försöken att efterhärma det lysande ungerska exemplet. I Barcelona har polisen ett hemligt mördarband till sitt förfogande. Och så är det överallt, så fortgår det allestädes. Även i

det tillintetgjorda och ödelagda Bulgarien ha officerarna bildat hemliga förbund, som bereda sig på att vid första bästa tillfälle bevisa sin patriotism på de bulgariska arbetarnas ledare.

Programmet om motsatsernas utjämnande, klassernas arbetsgemenskap, de parlamentariska reformerna, den successiva socialiseringen och den nationella enheten är ett vilseförande narrspel, som uppfunnits i den borgerliga ordningens värld, sådan den framgick ur världskriget.

Bourgeoisien har beslutsamt av sagt sig en försoning med proletariatet genom reformer. Den har mutat det försvinnande lilla övre lagret med smågåvor och tvingar den stora massan till lydnad med järn och blod.

Det finns icke en enda allvarlig fråga som nu kan avgöras med omröstning. Reformisterna ha intet annat kvar av demokratien än dess minne. Den statliga organismen utvecklar sig baklänges, och den förvandlas alltmer till en avdelning beväpnade personer. Bourgeoisien räknar icke längre röster, den räknar endast antalet gevär, kulsprutor och kanoner, som den kommer att ha till sitt förfogande då makt- och egendomsfrågan en dag står på dagordningen.

Det finns ingen arbetsgemenskap, ingen medling. För att rädda sig måste man störta bourgeoisien. Det kan emellertid endast ske genom proletariatets resning.

IV. Sovjet-Ryssland.

Mitt ibland chauvinismens, vinstbegärets och förödelsens tygellösa element är det endast kommunismens princip som visar hög livs- och skaparkraft. Ehuru sovjetmakten först befästade sin ställning i det land i Europa, som var som mest efterblivet och ruinerat och dessutom omringat av många mäktiga fiender, har sovjetmakten icke blott hävdad sin ställning i striden mot oerhörda, enastående hinder, utan i det praktiska livet framvisat de stora utvecklingsmöjligheter, som ligga förborgade i kommunismen. Den ryska sovjetmaktens utveckling och befästande framträder som det viktigaste historiska faktum alltsedan den kommunistiska Internationalen grundades.

I skapandet av en här brukade det i klasser upptimrade samhället se den starkaste prövostenen på dess ekonomiska och statliga konstruktion. Efter arméns kraft eller svaghet bedömer man hushållningens och statens kraft eller svaghet.

Mitt under striden upprättade sovjetmakten en stor väpnad styrka. Den Röda armén ådagalade sin obestridliga överlägsenhet såväl i striden mot det gamla borgerliga och monarkistiska Ryssland, vilket med hjälp av Koltsjaks, Denikins, Judenitsjs, Wrangels m. fl. vita arméer sökte återställa imperialismen, som också i striden mot nationalarméerna i de ”demokratier”, som världsimperialismen uppställt till sitt bruk (Finland, Estland, Lettland, Polen).

På det ekonomiska området har sovjetmakten åstadkommit de största underverk redan däri-genom att den vred utsugningsverktygen ur bourgeoisiens händer och förvandlade dem till medel för en planmässig hushållning. Mitt under stridsbullret på oändligt långa fronter förlorade sovjetmakten icke ur sikte en enda möjlighet till ekonomiskt och kulturellt åter-uppbyggande. Under tiden mellan Denikins besegrande och Polens rövarangrepp skred sovjetregeringen till en omfattande organisation av arbetsplikten, ett omsorgsfullt tillgodo-görande och en bättre användning av produktionskrafterna och produktionsmedlen, till ett utnyttjande av vissa delar armén för ekonomiskt arbete samt framför allt till transport-väsendets återupprättande.

Industriens och transportväsendets centralisation i statens händer leder till en förenkling, en standardisering av själva tekniken, nämligen på så sätt, att enstaka modeller göras till norm för hela produktionen. Fastställandet av ett minimiantal av lokomotiv-, vagns-, och fartygs-typer, vilka upptagas till nytillverkning och reparation, och de maskinella anordningarnas tid

efter annan företagna omändring för massproduktion av standardtyper äro endast möjliga på socialistisk grundval. De erbjuda oskattbara fördelar, då det gäller att göra fortsatta ekonomiska framsteg i produktivt hänseende. För industriens vetenskapliga organisation och användning av Taylorsystemets metoder – utan dess kapitalistiska, på arbetarnas utsugning syftande detaljer – möta i Ryssland icke längre några andra hinder än de som uppkomma genom det imperialistiska våldet utifrån.

Under en tid då de nationella intressena korsa sig med imperialismens oförskämda planer och i hela världen bilda en källa till oavbrutna konflikter, uppror och krig, har det socialistiska Ryssland visat, att arbetarstaten är i stånd att smärtfritt förena de nationella behoven med de ekonomiska, i det den rensar de förra från chauvinism och de senare från imperialism. Socialismen vill förena alla områden, alla kretsar, alla nationaliteter i en enhetlig hushållningsplan. Men den ekonomiska centralismen, som befriar såväl den ena klassen från exploatering genom den andra som en nations utsugning genom en annan, och därför är lika fördelaktig för alla, hämmar på intet vis folkhushållningens fria utveckling.

Genom Sovjetrysslands erfarenheter ha folken i Mellan-Europa, på sydöstra Balkan, i de engelska besittningarna, alla undertryckta nationer och stammar såsom egypter och turkar, indier och perser, irländare och bulgarer övertygat sig om att den kamratliga arbetsgemenskapen mellan alla nationella delar av mänskligheten icke kan förverkligas annat än genom ett sovjetrepublikernas förbund.

Revolutionen har av Ryssland skapat den första proletärstaten. Under de tre första åren av dess existens förändrades dess gränser oavbrutet. De krympte samman under världsimperialismens yttre militära tryck. De utvidgades då trycket blev svagare. Striden för Sovjetryssland är liktydig med striden mot världskapitalismen. Frågan ”Sovjetryssland” har blivit en prövosten för alla organisationer inom arbetarklassen. De tyska socialdemokraternas andra skamliga förräderi efter d. 4. aug. 1914 bestod i att de stående i spetsen för staten sökte skydd hos västerlandets imperialism i stället för att sträva efter ett förbund med revolutionen i öster. Sovjettyskland i förbund med Sovjetryssland hade varit starkare än alla kapitalistiska stater tillsammans.

Den Kommunistiska Internationalen har gjort Sovjetryssland sak till sin. Det internationella proletariatet skall icke lägga ifrån sig svärdet förrän Sovjetryssland blivit en medlem i förbundet av hela världens rådsrepubliker.

V. Proletärrevolutionen och den Kommunistiska Internationalen.

Inbördeskriget står på dagordningen i hela världen. Dess fana är sovjetmakten.

Kapitalismen har gjort oerhörda massor av människor till proletärer. Imperialismen bringar dessa massor ur jämvikten och sätter dem i revolutionär rörelse. Själva begreppet ”massorna” har förändrats de senaste åren. Det som på parlamentarismens och fackföreningarnas tid räknades till massorna har nu kommit upp på ytan. Millioner och åter millioner, som förr stodo utanför det politiska livet, ha nu förvandlats till en revolutionär massa. Kriget har satt alla på benen, väckt till och med de mest efterblivna lagrens politiska uppmärksamhet till liv, lagt ned fröet till illusioner och förhoppningar hos dem och bedragit dem. Arbetets skrämmässiga isolering och de nätt och jämt drägliga existensmöjligheterna bland proletariatets övre lager samt å andra sidan den slöa och ointresserade hopplösheten i de undre lagren, dessa sociala grundvalar för den gamla formen av arbetarrörelse tillhöra oåterkalleligen det förflutna. Nya millioner drages in i striden. Kvinnorna, som förlorat sin fäder och makar och blevo tvungna att ersätta dem i arbetet, flöto som en bred ström in i rörelsen. Den arbetande ungdomen, som föddes och fostrades under världskrigets åskor, känner i revolutionen sitt rätta element.

Striden har i olika länder passerat olika stadier. Men det är den sista striden. Rörelsens böljeslag skölja icke sällan in i utlevade organisationsformer, som den tillfälligt ger nytt liv åt. Gamla slagord och halvt bortglömda lösensord flyta då och då upp på strömmens yta. Många misstag, oklara föreställningar, fördomar och illusioner sitta ännu kvar i hjärnorna. Men rörelsen som helhet har dock en djup, revolutionär karaktär. Den är alltomfattande och ohejdbar. Den breder ut sig, tager mark, enar sig och sköljer bort det gamla skräpet. Den avstannar icke förrän världsproletariatet kommit till makten.

Grundformen för denna rörelse är strejken. Dess enklaste men kraftigaste verkande orsak är prisstegringen på det dagliga livets förnödenheter. Strejken uppstår icke sällan ur särskilda lokala konflikter. Den utbryter som ett massornas otåliga eko av socialisternas dispyter i parlamenten. Den blandar samman ekonomiska lösningar med politiska. Den födes ur solidaritetskänslan med de förtryckta hemma och i utlandet. Den innehåller icke sällan fragment av reformism med lösensord ur det socialrevolutionära programmet. Den stillas, bilägges, födes på nytt, stör produktionen, håller statsmaskineriet i spänning, bringar bourgeoisien ur fattningen, och begagnar sig av varje anledning att sända Sovjetryssland sin hälsning. Och exploatörerna ta icke fel i sina aningar. Dessa kaotiska strejker utgöra i själva verket endast en socialrevolutionär appell och en mobilisering av det internationella proletariatet.

Det ena landets stora beroende av det andra, vilken på ett så katastrofartat sätt framträdde under kriget, giver särskild betydelse åt de arbetsbranscher, som förena det ena landet med det andra, och skjuter järnvägsmännen, eller över huvud taget transportarbetarna fram i första ledet. Transportarbetets proletärer ha haft tillfälle att visa en del av sin kraft i bojkotten av det vita Ungern och Vit-Polen. Strejken och bojkotten, dessa metoder som tillämpades av arbetarklassen vid första gryningen av dess fackliga kamp, d. v. s. redan innan den började utnyttja parlamentarismen, ha nu fått ett oerhört spelrum och en ny hotfull betydelse, liksom artilleriförberedelsen före stormanfallet.

Den enskildes hela stigande hjälplöshet inför de historiska händelsernas blinda spel rycker icke blott nya lager av arbetare och arbeterskor med sig utan driver även tjänstemän, ämbetsmän och den småborgerliga intelligensen in i yrkesorganisationens leder. Innan proletärrevolutionens utveckling framtvingar upprättande av sovjeter, vilka genast stå över alla, de gamla arbetarorganisationerna, samla sig de arbetande i fackliga organisationer, och tolerera till en tid dessas gamla former, officiella program och ledande spetsar; men i dessa organisationer ingjuta de massornas energi, vilken förut icke vaknat.

De understa lagren – jordbrukets proletärer, lantarbetarna – ha rest sitt huvud. I Italien, Tyskland och andra länder kan man iakttaga en storartad tillväxt av jordbruksarbetarnas revolutionära rörelse och deras broderliga närmande till städernas proletariat.

De fattigaste bondeklassernas förhållande till socialismen har ändrat sig. Medan parlamentsreformisternas kurtis på bondens på den privata äganderätten inriktade fördomar icke hade något resultat, så kastar däremot proletariatets verkligt revolutionära rörelse, dess oförsonliga kamp mot förtryckarna en stråle av hopp in i den allra efterblivnaste, till marken slagne och vid jorden fastkedjade bonde.

Den mänskliga nödens och det andliga mörkrets hav är bottenlöst. Under varje lager som höjer sig framträder ett nytt, som just är i färd med att höja sig. Men avantgardet får icke vänta på en stor anhängareskara för att gå ut i striden. Väckelsearbetet, höjandet och uppfostran av de efterblivnaste lagren inom arbetarklassen kan man icke genomföra förrän man fått makten i sin hand. Arbetarna i de koloniala och halvkoloniala länderna ha vaknat. Inom de omätliga landområdena i Indien, Egypten och Persien, vilka den engelska imperialismens gigantiska polyp håller i sina armar, i detta omätliga hav av människor

försiggår ett oavbrutet inre arbete, som rör upp väldiga vågor och sätter oro i citymännens aktier och hjärtan.

I kolonialfolkens rörelse förbinder sig det sociala elementet i mycket växlande former med det nationella, men båda äro riktade mot imperialismen. Vägen från de första barnstegen till stridens fullmogna former tillryggaläggas i kolonierna och de efterblivna, länderna i allmänhet under trycket av den moderna imperialismen och under det revolutionära proletariats ledning i forcerad marsch.

Det lovande närmandet mellan de muhammedanska och de icke-muhammedanska folken, vilka i allmänhet äro fastsmidda vid varandra genom det brittiska och utländska väldets gemensamma bojor; den inre reningsprocessen inom rörelsen, upphävandet av det andliga ståndets och den chauvinistiska reaktionens inflytande, och den samtidigt förda kampen mot de främmande förtryckarna och det egna landets maktinnehavare, de feudala prästerna och ockrarna, förvandla kolonialupprorens växande arméer till en väldig historisk kraft, en väldig reserv för världsproletariatet. Pariars resa sig, deras upprörda själ drager dem med mäktig längtan till Sovjetryssland, till barrikadstriderna på de tyska städernas gator, till den upplågande kampen i Storbritannien, till den Kommunistiska Internationalen. Socialisten, som direkt eller indirekt understödjer den ena nationens privilegierade ställning i förhållande till den andra, som försonar sig med slaveriet i kolonierna, som gör rättslig skillnad på folk av olika raser och hudfärg och som hjälper moderlandets bourgeoisie att bevara sitt herravälde över kolonierna i stället för att understödja det väpnade koloniala upprorets sak, den storbritanniske socialisten som icke med alla medel stödjer upproret mot Londonplutokratien, i Irland, Egypten och Indien, en sådan socialist förtjänar, om icke en kula, så dock ett skammens märke, men icke några uppdrag eller något förtroende från proletariats sida.

Dessutom stöter proletariatet vid sina internationella revolutionära aktioner mindre på de till hälften förstörda taggtrådslinjer, som ännu stannat kvar i många länder sedan kriget, än på egoismen, konservatismen, halsstarrigheten och förräderiet från de gamla parti- och fackorganisationernas sida, bakom vilkas breda ryggar detta under en föregående epok fått frodas.

De gamla fackförbundens ledare motarbeta med alla medel de arbetande massornas revolutionära strider, hejda dem, eller om intet annat är möjligt, gynna strejkrörelserna för att sedan avbryta dem genom lömska ränker.

Den internationella socialdemokratiens förräderi har icke sin like i historien om striden mot förtrycket. Detta har klarast och hemskast visat sig i Tyskland. Den tyska imperialismens sammanstörtande skedde samtidigt med det ekonomiska systemets undergång. Utanför proletariatet fanns det ingen klass som kunde göra anspråk på regeringsmakten. Teknikens utveckling och den tyska arbetarklassens numerära styrka och höga kulturella ståndpunkt utgjorde en säker garanti för den sociala revolutionens framgång. Olyckligtvis vek den tyska socialdemokratien bort från den inslagna vägen. De invecklade manövrerna, i vilka slughet paras med slöhet, ha dragit proletariats energi bort från det naturliga och nödvändiga målet, maktens erövring. Under tio år har socialdemokratien tillvunnit sig massornas förtroende för att sedan i det avgörande ögonblicket, då bourgeoisins öde stod på spel, ställa hela sin auktoritet till förtryckarnas förfogande.

Liberalismens förräderi och den borgerliga demokratiens undergång ha visat sig vara mindre viktiga episoder i jämförelse med de socialistiska partiernas förräderi. Till och med den roll som spelats av kyrkan, de konservativas elektriska kraftstation, som Lloyd George kallar den, träder i bakgrunden för II. Internationalens antisocialistiska roll.

Socialdemokratien motiverar sitt förräderi under kriget med nationalförsvarets slagord. Sin kontrarevolutionära politik efter fredsslutet döljer den med slagordet – demokrati. Den nationella demokratin är den triumferande formeln för proletariatets kapitulation för bourgeoisins vilja.

Men icke nog därmed! Dess politik, som tjänar till den kapitalistiska ordningens skydd, leder med nödvändighet socialdemokratien i bourgeoisins följe till att offentligen stödja sig på den ”nationella chauvinismen” och ”demokratien”. Scheidemann och Ebert slicka den franska imperialismens händer; de söka dess stöd mot rådsrevolutionen. Albert Thomas förvandlar sig till en betald agent för folkförbundet, denna smutsiga agentur för imperialismen. Vandervelde, denna vackert talande, förkroppsligade ytlighet hos II. Internationalen, vars huvud han var, är kunglig minister, medhjälpare till den klerikale Delacroix, beskyddaren av Belgiens katolska svartrockar och försvararna av de kapitalistiska grymheterna mot Kongo-negrerna. Henderson, som efterapar bourgeoisins stora män och än spelar kunglig minister än hans majestäts aller underdånigaste arbetaropposition eller Tom Shaw, som av rådsregeringen fordrar bestämda bevis för att det är rövare, tjuvar och lögnare som sitta i Londonregeringen – vad äro dessa herrar annat än arbetarklassens avgjorda fiender?

Renner och Seitz, Nemetz och Tusar, Troelstra, Branting, Daszinsky och Tsjeidze, alla försvara de var och en i sitt språk Andra Internationalens nesliga skeppsbrott. Karl Kautsky slutligen, den förutvarande marxisten och teoretikern i II. Internationalen, har förvandlat sig till en vacklande brännvinsadvokat för den gula pressen i alla länder.

Under massornas tryck byta den gamla socialismens skickligare element hud och yttre utseende utan att förändra sitt inre väsen; de bryta eller hota att bryta med II. Internationalen och rygga därvid tillbaka för varje revolutionär rörelse eller massaktion och till och med för en allvarlig förberedelse till aktion.

För att karaktärisera och samtidigt brännmärka denna maskerad är det nog att påpeka att det polska socialdemokratiska partiet, vars ledare är Daszinsky, och patronus Pilsudski, detta den småborgerliga cynismens och den chauvinistiska fanatismens parti, också har tillkännagivit sitt utträde ur II. Internationalen.

Den ledande parlamentsklicken inom det franska socialistpartiet, vilket nu röstar mot budgeten och Versaillesföredraget, utgör till sitt väsen ett av den borgerliga republikens stöd. Dess opportunistiska gester gå icke längre än nödigt är för att då och då till hälften återvinna förtroendet inom proletariatets mest konservativa lager.

I klasskampens grundfrågor avtrubbar den franska parlamentssocialismen som förut arbetarklassens vilja, i det den inbillar arbetarna att det innevarande ögonblicket icke är lämpligt för ett övertagande av makten, då Frankrike är ytterligt utmattat, liksom tidpunkten var olämplig i går på grund av kriget, under det strax före kriget det industriella uppsvinget och före detta den industriella krisen varit hindersamma o. s. v. I linje med den parlamentariska socialismen och icke en tum högre står Jouhaux' och hans kumpaners sladderaktiga och ljugande syndikalism.

Skapandet av ett starkt, andligen till en enhet sammansvetsat och disciplinerat kommunistiskt parti är för det franska proletariatet en fråga på liv och död.

I strejker och upplopp uppfostras och stålsättes en ny generation av tyska arbetare. Det får betala sina erfarenheter med ju större offer desto längre Tysklands oavhängiga socialistparti upprätthåller de socialdemokratiska statsräddarnas inflytande, vilka se sig om efter socialdemokratien sådan den var på Bebels tid och icke förstå den innevarande revolutionära epokens kynne, skjuta medborgarkriget och den revolutionära terrorn åt sidan, blott segla i händelsernas kölvatten och hoppas på undret, som skall bringa hjälp för dess osjälvtändighet.

Rosa Luxemburgs och Karl Liebknechts parti lär de tyska arbetarna att finna den rätta vägen i stridens hetta.

Den konservativa tendensen hos den engelska arbetarrörelsens spetsar är så stark, att man där icke ens känner nödvändigheten av en omgruppering. Det brittiska arbetarpartiets ledare bemöda sig oavslåteligen att stanna kvar i Andra Internationalens led.

Vid en tid då händelsernas gång de senaste åren kastat stället i det ekonomiska livet över ända även i det konservativa England och gjort massorna så mottagliga för ett revolutionärt program, som det över huvud taget är möjligt, kvarstannar den borgerliga nationens officiella apparat – konungamakten, lordernas hus, underhuset, kyrkan, fackföreningarna, arbetarpartiet, – Georg V, ärkebiskopen av Canterbury och Henderson – allt detta sitter orubbligt kvar som en kraftig hämsko på all utveckling. Proletariatets undre lager måste gentemot detta officiella huvud uppställa ett från rutin och sekterism lika frigjort, med massorganisationerna intimt förbundet kommunistiskt parti.

I Italien, där till och med bourgeoisin själv öppet erkänner, att nycklarna till landets vidare öden ligga i det socialistiska partiets händer, består den högra, av Turati ledda flygelns politik i att leda proletariatets kraftigt framåtskridande revolution in i de parlamentariska reformernas strömfåra. Detta inre sabotage utgör för ögonblicket den största faran.

Italienska proletärer, tänker på Ungern, vars exempel hör historien till, som ett varnande exempel på att proletariatet både i striden om makten och efter dess erövring måste ställa sig bestämt på egna fötter genom att utesluta alla utlevade och vacklande element och skoningslöst döma alla försök till förräderi. De stora krigen, vilka som följdorsak lämnat efter sig den svåra ekonomiska krisen, inleda ett nytt kapitel i arbetarrörelsen inom Förenta staterna, liksom de övriga länderna på den amerikanska kontinenten. Slutet på Wilsonismens glitter och osanningar är samtidigt slutet på den amerikanska socialismen, som utgör en blandning av pacifistiska illusioner och marknadsutropare-inställsamhet och fredligt från vänster kompletterar herr Gompers trade-unionism. Den fastaste sammansvetsning av de revolutionära proletära partierna och organisationerna på den amerikanska kontinenten från halvön Alaska till Kap Horn, till en fast sammansluten amerikansk sektion av Internationalen, det är en uppgift, som måste lösas och skall lösas, för att kampen mot dollarn och de av den mobiliserade krafterna skall kunna genomföras.

Regeringssocialisterna och halv-regeringssocialisterna i de olika länderna ha haft många skäl att beskylla kommunisterna för att dessa genom sin oförsonliga taktik framkallat mot-revolutionens framträdande, vilken de därigenom skulle hjälpa att sluta lederna fastare. Denna politiska beskyllning är ingenting annat än en senkommen parodi på liberalismens klagomål. Den senare i synnerhet påstod, att proletariatets självständiga kamp driver de besuttna över i reaktionens läger. Detta är otvivelaktigt riktigt. Om arbetarklassen icke försökte göra ingrepp i grundvalarna för bourgeoisins herravälde, behövde denna icke taga några repressalier. Själva kontrarevolutionens begrepp skulle icke existera om historien icke kände revolutionen. Om proletariatets resningar oundvikligen medföra bourgeoisins sammanslutning till självförsvaret och motanfall, så bevisar detta faktum endast att revolutionen är en kamp mellan två oförsonliga klasser, vilken endast kan sluta med definitiv seger för en av dem.

Med förakt förkastar kommunismen en politik, som leder därhän, att de tröga massorna hejdas, emedan man skrämmar dem med knutpiskan ”kontrarevolution”. Mot den kapitalistiska världens sönderfallande och kaos, som med all kraft hotar att förinta den mänskliga kulturen, uppställer den Kommunistiska Internationalen det internationella proletariatets förenade kamp, tillintetgörandet av all privategendom såsom produktionsmedel och nationalhushållningens omläggning på grundvalen av en enhetlig hushållningsplan, som uppställs och utföres genom producenternas solidariska gemenskap. Under baneret med påskriften

”Proletariatets diktatur, Rådsregeringssystem” förenar Den Kommunistiska Internationalen milliontals arbetande i alla världsdelar och utvidgar, rensar och formerar den i stridens eld sina egna led. Den Kommunistiska Internationalen är partiet för det internationella proletariatets revolutionära resning. Den utesluter alla grupper och organisationer, som i öppen eller understucken form förlama, demoralisera eller försvaga proletariatet; den driver det att icke böja sig för laglighetens, demokratiens, nationalförsvarets m. fl. avgudar, vilka äro en mask för bourgeoisins diktatur. Den Kommunistiska Internationalen kan vidare icke i sina led upptaga organisationer, som visserligen upptagit proletariatets diktatur på sitt program, men det oaktat föra en politik, som räknar med fredlig lösning av en historisk kris. Blotta erkännandet av rådssystemet löser inga problem. Råds-regeringens organisation besitter ingen undergörande kraft. Den revolutionära kraften ligger i proletariatet självt. Det är ovillkorligen nödvändigt att det reser sig till uppror, för övertagande av makten, ty endast då kan råds-organisationen visa sina fördelar som ett oförlikneligt vapen i proletariatets hand. Den Kommunistiska Internationalen utesluter ur sina led alla de ledare inom arbetarrörelsen, som på direkt eller indirekt väg politiskt lämna bourgeoisien något bistånd. Vi behöva ledare, som icke gentemot bourgeoisien hysa något annat än ett dödligt hat, som sammankalla och föra fram proletäerna i outtröttlig kamp, som äro beredda att föra en armé av upproriska i striden, som icke hejda sig på halva vägen, och som, vad som än må hända, icke underlåta att skoningslöst bestraffa dem som göra ett försök att hejda dem. Den Kommunistiska Internationalen är det internationella proletariatets och den proletära diktaturens. Det har inga andra mål och uppgifter än hela den arbetande klassens.

Förmätenheten hos de små sekterna, bland vilka var och en vill saliggöra arbetarklassen på sitt sätt, är främmande för och fientlig mot den Kommunistiska Internationalens anda. Den känner varken till universalläkemedel eller besvärjelser, den stödjer sig på arbetarklassens fredliga erfarenheter förr och nu, avlägsnar dessa erfarenheters misstag och fel, förallmänligar erövringarna, samt erkänner och gör till sina allenast de revolutionsformler som framstå som massaktionens formler.

Yrkesorganisationer, ekonomiska och politiska uppror, bojkotter, parlaments- och kommunalval, parlamentstribuner, tillåten och förbjuden agitation, hemlig propaganda inom armén, kooperativt arbete, barrikadkamp – ingen enda organisations- eller kampform till arbetarnas gagn förkastar den Kommunistiska Internationalen, och ingen enda form betraktas av den som ett allena hjälpande universalläkemedel.

Rådssystemet är ingen abstrakt princip, som kommunisterna uppställa mot parlamentarismens princip. Rådssystemet är en klassapparat, som i striden och genom striden måste avlägsna och ersätta parlamentarismen. I det den Kommunistiska Internationalen för en obarmhärtig strid mot reformismen inom fackföreningarna, mot kretinismen och streberväsendet inom parlamenten, fördömer den Kommunistiska Internationalen å andra sidan den sekteristiska fanatismen hos dem, som uppmana till att lämna de många millioner arbetare omfattande fackförbundens led och vända ryggen åt parlamentariska och kommunala institutioner. Kommunisterna skilja sig på intet sätt från de massor, som bedragas och förrådas av reformisterna och patrioterna, men de föra en oförsonlig kamp mot dem inom massorganisationerna och inom de institutioner, som skapats av det borgerliga samhället, för att därigenom störta det desto snabbare och säkrare.

Vid den tid, då under Andra Internationalens skydd klassorganisationen och klasstridernas metoder näsan uteslutande voro lagliga, stodo de i sista hand under kontroll och ledning av bourgeoisien, vars reformistiska agenter tyglade den revolutionära klassen. Den Kommunistiska Internationalen rycker tyglarna ur händerna på bourgeoisin, erövrar alla organisationer, förenar dem under revolutionär ledning och ställer genom dem proletariatet

inför det enda målet: erövringen av makten för att tillintetgöra den borgerliga staten och upprätta det kommunistiska samhället.

I allt sitt arbete, såsom ledare av revolutionära uppror, såsom organisatör av hemligt arbetande grupper, såsom fackföreningssekreterare, såsom agitator på massmöten eller såsom deputerad, som föreningsman eller som barrikadkämpe, förblir kommunisten sig själv, den disciplinerade medlemmen av samhället med dess ekonomiska grundvalar, dess statliga form, dess demokratiska ställning, dess religion och dess moral, han är den offervilligaste soldaten i proletärrevolutionen och den nya ordningens rastlöse apostel.

Arbetare och arbeterskor! På jorden finns det endast ett tecken som är värt att kämpa och dö under: detta tecken är den Kommunistiska Internationalen!

Undertecknat av:

Ryssland: Lenin, Sinovjev, Bucharin, Trotskij.
Tyskland: Levi, Meyer, Walcher, Wolfstein.
Österrike: Steinhardt, Tomann, Strömer.
Frankrike: Rosmer, Sadoul, Guilbeaux.
England: Quelch, Gallacher, Pankhurst, Mac Laine.
Amerika: Flin, Fraina, Williams, Reed.
Italien: Serrati, Bombacci, Graziadei, Bordiga.
Norge: Fries, Scheflo, Madsen.
Sverige: Dahlström, Samuelson, Winberg.
Danmark: Jörgensen, Nielsen.
Holland: Wynkop, Janson, Van-Leuwen.
Belgien: Van-Ooverstraetten.
Spanien: Pestaña.
Schweiz: Herzog, Humbert Droz.
Ungern: Rakoszy, Rudnjansky, Varga.
Galizien: Levitzky.
Polen: Marchlewsky.
Lettland: Stutschka, Krastin.
Litauen: Mitzkewitsch-Monsulow.
Tjeckoslovakien: Wanek, Gula, Sapotetzky.
Estland: Wakmann, Pögelmann.
Finland: Rahja, Lotonitzky, Manner
Bulgarien: Kabaktsjijeff, Maksimoff, Sjablin.
Jugoslavien: Milkitz.
Grusien: Liha-Zhakaja.
Armenien: Nasaritjan.
Turkiet: Nichad.
Persien: Sultan-Sade.
Indien: Atseharia, Seheffik, M. N. Roy.
Nederländska Indien: Marring.
Kina: Lacu-Siu-Tschan.
Korea: Tak-Din-Schun, Kin-Tulin.
Mexiko: R. Allen, F. Seaman.

Översättning från officiella svenska utgåvan av dokumenten från Kominterns 2:a kongress, *Den Kapitalistiska Världen och Kommunistiska Internationalen*, Frams förlag 1920